

Μετά τὴν ὥμην ταύτην ἐγκαινίσιν τῆς ἐν Κύπρῳ τουρκοκρατίας τί νὰ εἰπωμεν πλέον περὶ τῆς θλιβεραῆς ταύτης περιόδου ἣτις διήρκει μέχρι τῆς χθὲς καὶ πρόην; Ἐν τῷ παλατιῷ τῶν Δογῶν ἐν Βενετίᾳ ὑπάρχει ἐξωγραφημένη σειρὰ εἰκόνων τῶν δογῶν πάντων· μία μόνη λείπει εἰκὼν καὶ ἐκεῖ μέγας πέπλος ἐξωγραφημένος φέρει τὴν ἐπιγραφὴν τήνδε· locus Marini Faldri decapitati pro criminibus (τόπος Μαρίνου Φαλιέρου καρατομηθέντος διὰ τὰ αὐτοῦ ἐγκλήματα). Ὅμοιον τι δύναται νὰ πράττῃ ὁ ἱστορὼν τὰ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν ὅταν φθάνῃ εἰς τὴν μοιραίαν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας. Ἐπιρρίπτομεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀντὶ πάσης ἐξιστορήσεως μέλανα πέπλον ἐπὶ τῆς ἐν Κύπρῳ τουρκοκρατίας. Τί γὰρ καὶ νὰ διηγηθῶμεν; Τὴν κατὰπτωσιν τοῦ φρονήματος τῶν Κυπρίων ἢ τὴν ἐρήμωσιν τῶν δασῶν ἢ τὴν παραμέλησιν τῆς καλλιέργειας ἢ τὴν ἔκπτωσιν τῶν ἀλατοπηγέων ἢ τὴν ἐπελθοῦσαν διαφθορὰν καὶ αὐτοῦ τοῦ κλίματος καὶ τὴν πληθύν τῶν νοσημάτων; Δὲν ἀρκεῖ νὰ δεῖξῃ τὴν παρακμὴν τῆς νήσου ἢ σπουδαία ἐλάττωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων, ὅστις ἐπὶ μὲν τῶν Λουζινιάν ὑπερέβαινε τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον, νῦν δὲ, ὑπὸ ἄλλων ἄλλως ὀριζόμενος, φαίνεται ἀνερχόμενος τὸ πολὺ εἰς 480,000; Ἡ εἰκὼν εἶνε θλιβερά· ἄς καλυφθῇ μᾶλλον διὰ μέλανος πέπλου καὶ ἄς τεθῇ ἡ ἐπιγραφὴ pro criminibus.

Ὅποῖόν τι δὲ τὸ μέλλον τῆς Κύπρου νῦν ὅτε ἄλλοι πάλιν ξένοι, λαὸς ἐμπορικὸς καὶ βιομηχανικὸς, οἶονεῖ οἱ Φοίνικες τῶν κατωτέρων χρόνων, κατέλαβον τὴν ἐλληνικωτάτην νήσον; Ἐν τῷ ἀνταγωνισμῷ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων θὰ νικήσῃ τὸ στοιχεῖον τὸ ἐλληνικὸν καὶ θὰ ὑπερseudοκριθῇ τοὺς ὑπερδορεῖους ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἔνθα ἄλλοτε ὑπερέτρησε τῶν Ἀσιανῶν; Εὐχρηθῶμεν τοῦτο καὶ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ γείνη πρᾶγμα ἡ εὐχὴ ἡ ἐκφρασθεῖσα πρὸς τὸν νῦν Ἀγγλον διοικητὴν τῆς Κύπρου ὅτε ἐπισκέφθῃ τὴν Λεμισσόν· «Ἐχομεν δι' ἐλπίδος, εἶπεν ἡ προὑπαντήσασα αὐτῷ ἐπιτροπεία, ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ κολουθήσῃ τὸ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις καθιερωθὲν παράδειγμα.»

Σ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκινς.

Συνίξις· ἰδί σελ. 691.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ἐν ᾧ ἐπαγευρίσκομεν τὸν κύριον Φέιγγιν μετὰ τῆς συμμορίας αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ πτωχοκομείῳ, ὁ κύριος Φέιγγιν εὗρίσκετο ἐν τῷ φωλεῷ αὐτοῦ, —τῷ αὐτῷ ὁπόθεν ἡ Νάνσυ παρέλαβε τὸν Ὀλίβερ. Ἐκεῖ καθήμενος πρὸ τῆς καπνίζουσας θερμάστρας εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του φουρνὸν, δι' οὗ προηγουμένως ὑπεξέκαυσε τὸ πῦρ· ἀλλ'

ἤδη ἦν βεβυθισμένος εἰς σκέψεις, ἐσταυρωμένος δ' ἔχων τὰς χεῖρας καὶ τὸ μέτωπον κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ στήθους, παρετῆρει ἀφηρημένος τὰς ἐσχωριασμένους πυρολαβίδας.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ὁ πονηρὸς Ἀπανωλαδιᾶς, ὁ κύρ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἐκάθηντο πρὸ τινος τραπέζης, παίζοντες μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως οὐστ' ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἔκαμνε καὶ τὸν μῦρτο ἀπέναντι τῶν ἐτέρων δύο. Ἡ εὐφυὴς αὐτοῦ πάντοτε φυσιογνωμία, ἦτο εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἐνδιαφέρουσα, ἔνεκα τῆς μεγίστης προσοχῆς ἣν κατέβαλεν εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ τῆς φροντίδος ἣν ἐδείκνυ, ὁσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία, εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ ἀστραπηδὸν τὸ βλέμμα εἰς τὰ χαρτιά τοῦ κυρίου Τσίτλιγκ καὶ εἰς τὸ νὰ κανονίζῃ συνετῶς τὰ ἰδικά του συμφώνως πρὸς τὰς παρατηρήσεις, ἃς ἐποίησεν ἐπὶ τῶν τοῦ γείτονός του. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ψύχος, ἔφερε τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς, ὡς εἶχε συνήθειαν· διὰ τῶν ὀδόντων δὲ ἔσφιγγε πηλίνην πίπαν, ἣν ἐξήγε τοῦ στόματός του μόνον ὁσάκις ἤθελε νὰ πῇ ἀναφυκτικὸν ποτὸν ἐκ μεγάλου τινὸς κανατίου, πλήρους γλίν καὶ ὕδατος, τεθειμένου δ' ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τὴν διασκέδασιν τῆς συντροφιάς.

Καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἐπίσης προσεῖχεν εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ ἄλλ'· ἐπειδὴ ἦτο φύσεως ταραχωδεστέρας τῆς τοῦ ἐντίμου φίλου του, προσέτρεχε συχνότερον εἰς τὸ κανάτιον τοῦ γλίν, καὶ ἐτόλμα νὰ λέγῃ πολλοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ παρατηρήσεις ἀναρμύστους, οὐδόλως ἐμπρόποντας εἰς σοβαρὸν οὐστοπαίκτην. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐκ τῆς συνδεούσης αὐτοὺς στενῆς φιλίας ὀρμώμενος, πλέον ἢ ἅπαξ ἐποίησεν εἰς τὸν ἀξιοτίμον σύντροφόν του τὰς δεούσας παραστάσεις, ἃς ὁ κύρ Μπέιτς ἐδέχετο ἐπιχαρίτως, περιοριζόμενος μόνον εἰς τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν φίλον του νὰ ὑπάγῃ νὰ κουρεύεται ἢ νὰ ξύῃ κοιλιὰς. Ἡ ἐτοιμότης τῶν ἀπαντήσεων τούτων καὶ ἄλλων παραπλησίων, εὐφυῶν ἅμα καὶ ἀβροτάτων, διήγειρον εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὸν θαυμασμὸν τοῦ κυρίου Τσίτλιγκ. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἔχονον πάντοτε ἢ δὲ περιστάσις αὕτη ἀντὶ νὰ δυσχερεστῇ τὸν κύρ Μπέιτς, ἐφαινετο τοῦναντίον ὅτι τὸν διεσκέδαζε τὰ μέγιστα· εἰς τὸ τέλος ἐκάστου παιγνιδίου ἐγέλα σφοδρότερον τοῦ συνήθους καὶ διεκλήρυττεν ὅτι καθ' ὅλον του τὸν βίον δὲν ἔλαβε τσαύτην εὐχαρίστησιν εἰς χαρτοπαίγιον.

«Χάνομεν διπλὴ τὴν παρτίδα, εἶπεν ὁ κύριος Τσίτλιγκ, μορφάσας καὶ ἐξαγχιῶν ἡμίσειαν κορώναν τοῦ θυλακίου του· ποτέ μου δὲν εἶδα τύχῃ ὅσῃν τὴν ἰδική σου, Τζάκ· τί το θέλεις ἂν εἶχαμεν ὥραϊα χαρτιά ὁ Τσάρλυ καὶ ἐγώ, τίποτε δὲν ἠμπορέσαμε νὰ κίμωμεν.»

Ἡ παρατήρησις αὕτη, ἡ μᾶλλον ὁ παραπο-

νητικός τρόπος δι' οὗ ἐγένετο, ἐφαίδρυνεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν Τσάρλυ Μπέιτς, ὥστε οἱ καγχασμοὶ τοῦ ἀπέσπασαν τὸν Ἰουδαῖον τῶν σκέψεων αὐτοῦ, καὶ ἠρώτησε τί συνέβαινε.

«Τί τρέχει; Φείγγιν! ἀνεφώνησεν ὁ Τσάρλυ· ἤθελα νὰ ἔβλεπες καὶ σὺ τὴν παρτίδα» ὁ Τῶμ Τσίτλιγκ δὲν ἔκαμεν οὐδὲ ἓνα πόντο, καὶ ἤμουν ὁ σύντροφός του ἀπέναντι τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ καὶ τοῦ μέρτου.

— Ἄ, ἄ! ἐπεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος, μετὰ μειδιάματος ἐμφαινόντος ὅτι εὐκόλως κατενόει τὸν λόγον τοῦ πράγματος. Πέσε τους ἀπάνω, Τῶμ, πέσε τους ἀκόμη ἀπάνω.

— Εὐχαριστῶ, μὲ φθάνει ὡς ἐδῶ, Φείγγιν, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ· τὴν ἔπαθα ἔς τὰ γιομάτα. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἔχει ἀπόψε μία τύχη, ποῦ τίποτε δὲν τοῦ βγαίνει ἔμπροστά.

— Ἄ, ἄ, φίλε μου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἑβραῖος· διὰ νὰ κερδήσῃς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν, πρέπει μακρυὰ νὰ νυκτώσῃς.

— Μακρυὰ! εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς· πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ἓνα ζευγάρι ἡματογυᾶλια ἔς τὸ κάθε ῥάτι καὶ τέσσαρα ἀπὸ πίσω ἂν θέλῃς νὰ τον κερδήσῃς.»

Ὁ κύριος Ντῶκινς ἤκουσε τοὺς ἐπαίνους τούτους μετὰ μεγάλης μετριοφροσύνης, καὶ ἀκολούθως προέτεινε νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν τράπουλα οἰανδήποτε φιογούραν ἤθελον, μεθ' ὁποιοῦνδήποτε ἀριθμὸν χαρτίων ὑπ' ἐκείνων ὀρισθησόμενον, ἀντὶ ἐνὸς σελινίου τὴν παρτίδα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησίν του, καὶ ἐπειδὴ ἡ πίπα του εἶχε τελειώσει, ἤρξατο πρὸς διασκέδασίν του νὰ ἱχνογραφῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ τῆς κιμωλίας, δι' ἧς ἐσημεῖον κατὰ τὸ χαρτοπαίγιον τοὺς πόντους του, σχέδιον τῆς ἐν Νηουγκάητ φυλακῆς· καὶ ἱχνογραφῶν ἐσύριττε συγχρόνως ὡς ὄφει.

«Εἶσαι νερόβραστος, καὶ μένε Τῶμ! Εἶπεν ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν σιγὴν, στραφεὶς πρὸς τὸν κύριον Τσίτλιγκ. Σὰν τί νὰ λὲς πῶς ἔχει ἔς τὸ νοῦ του, Φείγγιν;

— Ξεύρω κ' ἐγώ; ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος ἀποθεις τὸ φουσητήριον. Συλλογίζεται, ἴσως ἐκεῖνα ποῦ ἔχασεν, ἢ τὸ ἐξοχικὸ ὀπίτι ποῦ ἄφησε. Ἄ, ἄ! τὸ ἡῦρα, φίλε μου;

— Ἀμμή δέ; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν κύριον Τσίτλιγκ νὰ εἴπῃ τι· σὺ τί λὲς, Τσάρλυ;

— Ἐγὼ λέω, εἶπεν ὁ κύρ Μπέιτς γελῶν, πῶς τὰ ζαχαρώνει μὲ τὴν Μπέτυ· τήρα, τήρα! πῶς κοκκινίζει! Θεὲ καὶ κύριε! εἶναι δυνατὸν! Εἶναι νὰ σπαρτάρῃ κἀνένας ἔς τὰ γέλοια! Ὁ Τῶμ Τσίτλιγκ ἐρωτευμένος! Φείγγιν, Φείγγιν, τήρα τὰ μοῦτρά του!»

Ὁ κύρ Μπέιτς, πνιγὴς ἐκ τοῦ γέλωτος ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο θυμὰ τρυφεροῦ πάθους, ἐξηπλώθη μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς ἐπὶ

τοῦ καθίσματός του, ὥστε ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν ἔπεσε μακρὸς πλατὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος· τὸ συμβεβηκὸς ὅμως τοῦτο οὐδαμῶς ἡλάττωσε τοὺς καγχασμούς του, οὐς ἐπανελάβε μόλις ἐγερθεὶς.

«Μὴ δίνῃς καθόλου προσοχὴ εἰς ὅ τι λένε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, νεύσας πρὸς τὸν κύριον Ντῶκινς καὶ κτυπήσας μετὰ δυταρεσκείας τὸν κύρ Μπέιτς διὰ τοῦ φουσητήριου· ἡ Μπέτυ εἶναι εὐμορφὴ κοπέλλα· προσκολλήσου της, Τῶμ, προσκολλήσου της.

— Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα μόνον πρᾶγμα νὰ εἰπῶ, Φείγγιν, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἐρυθριάσας ἄχρως ὠτίων· πῶς αὐτὸ κἀνένα δὲν ἐνδιαφέρει ἐδῶ.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Ὁ Τσάρλυ εἶναι φαφλατᾶς· μὴ δίνῃς προσοχὴ εἰς ὅ τι λέγῃ· ἡ Μπέτυ εἶναι εὐμορφὴ κοπέλλα· νὰ κἀνῃς ὅ τι αὐτὴ σοῦ λέγει, Τῶμ, καὶ θὰ εὖρῃς τὴν τύχην σου.

— Ἡ ἀπόδειξις πῶς κἀνῶ ὅλα ὅσα μοῦ λέγει, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ, εἶναι πῶς ἂν δὲν ἤκουα τὰς συμβουλὰς της δὲν θὰ μ' ἔχωναν μέσα.¹ Ἀλλ' αὐτὸ ἦτανε καλὴ δουλειὰ γιὰ σᾶς, ἢ ὄχι, Φείγγιν; Καὶ ὕστερα τί εἶναι νὰ μὲνῃ κἀνεὶς ἐξ ἐβδομάδες κλειδωμένος; Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ περάσῃ κἀνεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ κανάλι· ὥστε καλλίτερα ἀξίζει νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸν χειμῶνα, ὅταν κἀνεὶς ἔχει ὀλιγώτεραις εὐκαιρίαις νὰ βγαίνῃ κἀνένα περιπατάκο ἐξω· ἔ, Φείγγιν;

— ὦ, βέβαια, βέβαια, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.

— Καὶ δὲν τῶχεις γιὰ τίποτα νὰ γυρίσῃς πάλιν, Τῶμ, ἠρώτησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς νεύων πονήρως εἰς τὸν Ἑβραῖον καὶ τὸν Τσάρλυ, φθάνει μόνον νὰ τᾶχῃς καλὰ μὲ τὴν Μπέτυ;

— Ναί, τίποτε δὲν τῶχω, εἶναι ἄλλο; ἀπεκρίνατο ὁ Τῶμ ὀργίλος· ἤθελε μόνον νᾶξενερα ἂν καὶ κἀνεὶς ἄλλος ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ἴδιο· ἔ, Φείγγιν;

— Κἀνεις, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, οὔτε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, Τῶμ· μόνον ἓνας εἶσαι σὺ, νὰ εἶσαι βέβαιος.

— Ἡμποροῦσα νὰ γλυτώσω ἐγώ, ἂν ἤθελα νὰ τὴν μαρτυρήσω, δὲν εἶναι ἀλήθεια, Φείγγιν; ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δυστυχὴς φενακιζόμενος μετὰ θυμοῦ ἓνα μόνο λόγο νᾶλεγα, ἔ, Φείγγιν;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο οὗτος.

— Ἀλλὰ δὲν ἄνθισα, ἔ, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τῶμ, ἐπισωρεῶν ἐρωτήσεις ἐπὶ ἐρωτήσεων.

— Ὅχι, ὄχι, βέβαια, ἀπεκρίνατο ὁ Φείγγιν· εἶσαι ἄνδρας καὶ ἔχεις καρδιά ὅση χρειάζεται, ἀγαπητέ μου.

— Ἰσως κ' αὐτὸ, εἶπεν ὁ Τῶμ, βλέπων περὶ

1. Δὲν θὰ μ' ἐφυλάκιζον.

αὐτόν. Καὶ ἂν ἔχω καρδιά, δὲν εἶναι λόγος νὰ γελοῦν αὐτοὶ, ἔ, Φείγγιν ; »

Ὁ Ἑβραῖος, κατανοήσας ὅτι ἐπηύξανεν ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ κυρίου Τοίτλιγκ ἔσπευτε νὰ τον βεβαιώσῃ ὅτι οὐδεὶς ἐνέπαιζεν αὐτόν, καὶ πρὸς πίστωσιν τῶν λόγων του ἐπεκαλέσατο τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυρ Μπέιτς, τοῦ πρωταγίου τῆς σκηνῆς· κατὰ δυστυχίαν ὁμῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἤνοιγε τὸ στόμα ὅπως διακηρύξῃ ὅτι οὐδὲν εἶχε σκοπὸν νὰ γελάσῃ μετὸν Τῶμ, ἀνεκάγχασε τοσοῦτω σφοδρῶς, ὥστε ὁ κύριος Τοίτλιγκ, θεωρήσας ἑαυτὸν λίαν προσβεβλημένον, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ ἄνευ πλειόνων διατυπώσεων καὶ κατήνεγκεν αὐτῷ ἰσχυρὸν γρόνθον, ὃν οὗτος ἐπιτηδεύει ἀπέφυγεν· οὕτως ὥστε ὁ γρόνθος ἐκτύπησε τὸν ἀστεῖον γέροντα εἰς τὸ στῆθος· ὁ Ἑβραῖος ἐκλονήθη καὶ ἔνεκα τῆς ὁρμῆς μεθ' ἧς κατηνέχθη τὸ κτύπημα ἤθελεν ἀνατραπῆ, ἂν δὲν ἦτο πλησίον τοῦ τοίχου, εἰς ὃν ἐστηρίχθη· ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἵνα ἀναλάβῃ ἀναπνοὴν, ἐν ᾧ ὁ κύριος Τοίτλιγκ ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος διὰ τὸ κακὸν ὅπερ ἔπραξε.

«Τσιμουτιά! εἶπεν αἰφνιδίως ὁ Ἀπανωλαδιάς, ἄκουσα τὸ *μπιμπάμ*.» Καὶ λαβὼν τὸ κηρίον κατέβη ἀθροῦδως τὴν κλίμακα. Ὁ κώδων ἤχησεν ἐκ νέου, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐκρούετο ὑπὸ ἀνθρώπου ἀνυπομονούντος. Μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθεν ὁ Ἀπανωλαδιάς καὶ εἶπε μυστηριωδῶς λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰουδαίου.

«Πῶς! εἶπεν ὁ Φείγγιν, εἶναι μονάχος;» Ὁ Ἀπανωλαδιάς κατένευσε, καὶ θεὸς τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ κηρίου, ἔδωσεν εἰς τὸν Τσάρλυ Μπέιτς νὰ ἐνοήσῃ ὅτι καλὸν ἦτο νὰ παύσῃ τοὺς ἀτόπους ἐγλωτὰς του. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ φιλικοῦ τούτου καθήκοντος, ἠτένισε τὸν Ἰουδαῖον ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ ἀνέμεινε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ.

Ὁ γέρονς ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σκεπτικός καὶ ἀμυχανδῶν. Ἡ ταραχὴ τοῦ προσώπου του κατεδείκνυε ὅτι ἐφοβεῖτο δυσάρεστόν τι ἄγγελμα. Τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

«Ποῦ εἶναι;» ἠρώτησεν.

Ὁ Ἀπανωλαδιάς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ὀροφὴν καὶ ἔκαμεν ὅτι ἀπεμακρύνετο.

«Ναί, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ὡς ἀποκρινόμενος εἰς ὑπονοουμένην ἐρώτησιν. Καταίθασέ τον. Σιωπή! σιγὰ, Τσάρλυ! ἤσυχα, Τῶμ! στρίψετέ το ἀπὸ ὀδῶ χωρὶς κρότον.»

Ὁ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἀντίπαλός του ὑπήκουσαν παραχρῆμα εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἰουδαίου καὶ ἀπῆλθον. Τὰ πάντα ἦσαν σιωπηλά, ὅταν ὁ Ἀπανωλαδιάς κατήλθε τὴν κλίμακα· κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα κηρίον καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος ἀπλοῦν χιτωνίσκου φέροντος, ὅστις ἀφ' οὗ πρῶτον ἐκύτταξε περίφοβος ἐν τῷ δωματίῳ, ἀπέβλεψε μακρὸν λαιμοδέτην καλύπτοντα τὸ κάτω τοῦ προσώπου, καὶ οὕτως ἐφάνη ὁ περίκομπος Τωβίας Κράκιτ, ἀλλ' ὠχρὸς,

καταβεβλημένος, ἀξύριστον ἔχων τὸ γένειον καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ.

«Τί κάνεις, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ ὠραῖος Τωβίας χαιρετίζων διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς τὸν Ἰουδαῖον. Νὰ, Ἀπανωλαδιά, βάλε αὐτὸ τὸ πνιχτάρι ἔς τὸ παπαφίγκο μου! γιὰ νὰ εἰξέυρω ποῦ θὰ τῷδῳ ὅταν φύγω. Καλὰ! Ἐσὺ μωρὲ, θὰ γίνης μάστορος ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ θὰ βάνης τὰ γυαλιὰ τοῦ καθενός.»

Καὶ ταῦτα λέγων, ἀνύψωσε τὰ κράσπεδα τοῦ χιτωνίσκου του, ἔχωσε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τῶν περισκελίδων του, καὶ πλησιάσας ἐν καθισμα εἰς τὴν ἐστίαν ἐξηπλώθη νωχελῶς.

«Βλέπεις, Φείγγιν, εἶπε δεικνύων τὰ κατεσπιλωμένα ὑποδήματά του, οὔτε τὰ ἐλουστράρισα ἀπὸ ῥαῖν τὴν φορὰ... ῥεῖν... Ἀλλὰ τί με κυττάξεις ἔτσι! ὅλα θὰ ἔλθουν μετὸν καιρὸν τους... δὲν ἡμπορῶ νὰ ὀμνῶ γιὰ δουλειαίς, προτοῦ νὰ πιῶ καὶ νὰ μπουζουριάσω καλὰ... ὥστε δός μου κάτι τι νὰ στυλωθῶ, καὶ ἄφῃσέ με νὰ καθήσω μετὸν ἡσυχία μου πρῶτη φορὰ τώρα, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐνευσεν εἰς τὸν Ἀπανωλαδιάν νὰ παραθέσῃ φαγητὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἶτα καθίσας ἀπέναντι τοῦ κλέπτου περιέμεινεν ὅπως οὗτος εὐαρεστηθεὶς ποιήσῃται πρῶτος ἑναρξιν τῆς συνδιαλέξεως.

Ἄν ἔκρινε τις κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ Τωβίας θὰ ἤρχει πολὺ νὰ πράξῃ τοῦτο. Ὁ Ἰουδαῖος ἠρκέσθη νὰ παρατηρῇ μεθ' ὑπομονῆς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μὴ δυνήθῃ νὰ ἐξιχνιάσῃ τι, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ Τωβίας ἐφαίνετο κατὰκοπος καὶ καταβεβλημένος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του οὐδὲν ἐξέφραζε, καίτοι δὲ ἡ ἐνδυμασία του ἦτο ἐν ἀταξίᾳ, ὁμῶς ὁ περίκομπος Τωβίας Κράκιτ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Ὁ Ἰουδαῖος, ὑπὸ ἀκατασχέτου καταληφθεὶς ἀνυπομονησίας, κατεσκόπευεν αὐτὸν εἰς πᾶσαν δακτυνίαν, καὶ ἐβημάτιζε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν μεγίστῃ ψυχικῇ ταραχῇ. Ἀλλ' οὐδὲν τὸ ὄφελος. Ὁ Τωβίας ἐξηκολούθει νὰ τρώγῃ, μὴδ' ἐπ' ἐλάχιστον προσέχων εἰς αὐτόν, ἄχρις οὗ κορεσθεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον· τότε διέταξε τὸν Ἀπανωλαδιάν νὰ ἐξέλθῃ, ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐπλήρωσεν ἐν ποτήριον γρῶγ, καὶ ἤτοιμῃ μᾶσθῃ νάρχισσιν τὴν διήγησίν του.

«Διὰ νάρχισσιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, Φείγγιν... εἶπεν ὁ Τωβίας.

— Ναί, νλ,» εἶπε διακόψας αὐτόν ὁ Ἰουδαῖος καὶ ἐπλησίασε τὸ καθισμὰ του.

Ὁ κύριος Κράκιτ ἔκαμε μικρὰν παῦσιν διὰ νὰ πῇ τὸ γρῶγ καὶ διεκήρυξεν ὅτι τὸ γλιν ἦτο ἐξαίρετον· εἶτα τοποθετήσας τοὺς πόδας του οὕτως, ὥστε νὰ φέρῃ εἰς εὐθείαν γραμμὴν αὐτοὺς μετὸν κεφαλὴν του, ἐπανέλαβεν ἡρέμα·

1. Τὸν λαιμοδέτην ἐντὸς τοῦ πλίου.

«Διὰ νάρχισωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τί κάμνει ὁ Μπίλ;

— Ὡς; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, ἀνεγερθεὶς ἀποτόμως.

— Δὲν ἔχετε εἰδῆσιν δι' αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Τωβίας ὠχρίων.

— Εἰδῆσιν! ἀνεκραύγασεν ὁ Ἰουδαῖος πλήτων μανιωδῶς διὰ τοῦ ποδὸς τὸ δάπεδον. Ποῦ εἶναι; . . ὁ Σάικς καὶ τὸ παιδί; Ποῦ εὗρισκονται; τί ἔγιναν; Διὰ τί δὲν ἦλθαν ἐδῶ;

— Ἡ δουλειὰ ἐσκάλωσεν, εἶπε δειλιῶς ὁ Τωβίας.

— Τὸ εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του μίαν ἐφημερίδα. Ἔ, ἔπειτα;

— Ἐτοφένισαν καὶ ἐθάρσαν τὸ παιδί! τότε τὸ στρίψαμε μέσα ᾿ς τὰ χωράφια, φορτωμένοι τὸ παιδί . . πεταχτὰ πηδοῦσαμε φράκταις καὶ χανδάκια. Μὰς πῆραν καταπόδι. Τὸ πῆρε ὁ διάβολος! Ὅλοι οἱ κάτοικοι σηκωθήκαν ᾿ς τὸ ποδάρι καὶ τὰ σκυλιὰ ἀπὸ πίσω μας.

— Καὶ τὸ παιδί; τὸ παιδί; ἠρώτησε πνευστιῶν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ὁ Μπίλ τὸ εἶχε πάρει ᾿ς τὸν ὄμῳ του καὶ ἔτρεχε ᾿σάν πουλί. Ἐσταθήκαμε κομμάτι διὰ νὰ τὸ πάρωμε μαζί! τὸ κεφάλι του ἐκρεμότανε, καὶ ἦτον κρύο, μάρμαρο. Ἐκεῖνοι ποῦ μὰς κυνηγοῦσαν, ἐκόντευαν νὰ μας τσακώσουν. Καθένας γιὰ λόγου του, ὅταν μυρίζει κρεμάλα. Ἐχωρίσαμε καὶ ἀφήσαμε τὸ παιδί εἰς ἓνα λάκκο. Ζωντανὸ, πεθαμένο, δὲν εἰξεύρω.»

Ὁ Ἰουδαῖος οὐδὲ λέξιν περαιτέρω ἤκουσεν ἐξέπεμψε φρικαλέαν ὠρυγὴν, ἔτιλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος εὗρέθη εἰς τὴν ὁδόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Ἐν ᾧ παρουσιάζεται μυστηριῶδές τι πρόσωπον, καὶ ἀναφέρονται λεπτομέρειαι ἐνδιαφέρουσας, στενωπὰτα συνδεδεμένα μετὰ τῆς λοιπῆς διηγήσεως.

Ὁ γέρον ἔφθασεν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ προτοῦ συνέληεν ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣν ἐνεποίησαν αὐτῷ αἱ ὑπὸ τοῦ Τωβίου Κράκιτ κομισθεῖσαι εἰδήσεις. Οὐ μόνον δὲ δὲν ἐθράδυνε τὸ σύννηθες βῆμά του, ἀλλ' ἐπέσπευσεν αὐτὸ ἔτι μᾶλλον, καὶ ἐθάδιζεν ὡς ἄνθρωπος περιδεὴς καὶ λίαν τεταραγμένος! ἄμαξά τις, ἥς οἱ ἵπποι ἔτρεχον καλπάζοντες, ὀλίγον ἔλειψε νῆνατρέψῃ αὐτόν, ἃν μὴ αἱ κραυγαὶ τῶν διαβάτων ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν του καὶ οὕτω σπεύσας νὰ παραμερίσῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἐσώθη τοῦ κινδύνου. Ἀφ' οὗ ἀπέφυγεν ὅσον ἡδύνατο τὰς μεγάλας ὁδοὺς, καὶ ἐθάδισεν εἰς στενωποὺς καὶ εἰς σκοτεινὰς διόδους ἔφθασε τέλος εἰς Σνόου Χίλλ. Ἐκεῖθεν ἐπέσπευσε τὸ βῆμα καὶ δὲν ἐθράδυνε τὴν πορείαν αὐτοῦ εἰμὴ μόνον ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τινα στενὴν καὶ μακρὰν ἀγυῖαν, ὅπου εὗρισκόμενος ἐπὶ τέλους εἰς τὸ στοιχεῖόν του ἐπανέλαθε τὸ

σύννηθες βῆμα καὶ ἐφάνη ἀνετώτερον ἀναπνεύσας.

Ἐν τῇ διασταυρώσει τοῦ Σνόου Χίλλ καὶ τοῦ Χόλμπορν Χίλλ δεξιόθεν τοῦ ἐκ τοῦ Ἄστεος ἐξερχομένου ὑπάρχει στενὴ τις καὶ ρυπαρὰ δίοδος φέρουσα εἰς Σάφρον Χίλλ, τὸ Φιληντλέιν. ἐκεῖ ἐντὸς πολυαριθμῶν ἀθλίων πωλητηρίων εὗρίσκει τις ἄπειρον πληθὺν μανδηλίων παντὸς μεγέθους καὶ χρώματος, εὐθηνότατα πωλουμένων. Ἐκεῖ εἶναι ἡ φωλεὰ τῶν κλεπταποδόχων. Ἐκατοντάδες μανδηλίων δεδεμένων εἰς λεπτὰ σχοινία κρέμονται ἐξηρητημένα ἐκ τῶν παραθύρων ἢ ἐν τοῖς ἀνωφλίοις τῶν θυρῶν ἐντὸς δὲ ἀνὰ ἑκατοντάδας εἰσὶν ἐστιβασμένα ἐπὶ στανίδων. Ἡ δίοδος αὕτη, ἢ μᾶλλον ἡ ἐμπορικὴ αὕτη συνοικία, διάγει βίον ὅλως ἰδιαίτερον, ἔχει ἴδιον κουρέα, ἴδιον καφενεῖον, ἴδιον καπηλεῖον καὶ ἴδιον μαγειρεῖον. Εἶναι αὐτόχρομα μεγάλη ἀγορὰ τῶν μικροκλεπτῶν ἐπισκέπτονται δὲ ταύτην, τὴν μὲν πρῶταν κατὰ τὸ λυκαυγές, τὴν δ' ἐσπέραν περὶ λύχνων ἁράς, ἔμποροι σιωπηλοὶ, κανονίζοντες τὰς ἐμπορικὰς διαπραγματεύσεις καὶ συμφωνίας τῶν ἐν τῷ σκότει, ἐν τοῖς ὕπισθεν τῶν πωλητηρίων δωματίοις, καὶ ἀπερχόμενοι λάθρα, ὡς ἦλθον. Ἐκεῖ ὁ πωλητὴς ἐνδυμάτων, ὁ πωλητὴς ῥακῶν, ὁ ἐμβαλωματὴς ὑποδημάτων ἐκτιθεῖσι τὰς πραγματείας τῶν ἀντὶ ἐπιγραφῆς, ὅπως προσελκύσωσι τοὺς λωποδύτας.

Εἰς τοιαύτην δίοδον εἰσῆλθεν ὁ Ἰουδαῖος! ἦτο γνωστότατος εἰς τοὺς ρυπαροὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκεῖνου, διότι ἅπαντες ὅσοι κατοπεύοντες ἴσταντο ἐπὶ τοῦ κατοφλίου τῶν θυρῶν, πωληταὶ ἢ ἀγορασταί, ἐχαιρέτιζον αὐτὸν οἰκείως διὰ προσκλίσεως τῆς κεφαλῆς ὅταν διέβαινεν! οὗτος δὲ ἀνταπέδιδε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν χαιρετισμὸν, ἀλλ' ἔστη μόνον εἰς τὸ πέρας τῆς διόδου, ὅπως ἀπευθύνῃ τὸν λόγον εἰς τινα μικρόσωμον ἔμπορον, καθήμενον ὅσον ἐχώρει ἐν παιδικῇ ἔδρᾳ, καὶ καπνίζοντα τὴν πίπαν του ἔμπροσθεν τοῦ πωλητηρίου του.

«Ἀλήθεια, κύριε Φέιγγιν, πῶς ἦταν καὶ τοῦτο, ἀπεκρίνατο ὁ σεβάσμιος ἔμπορος εἰς τὸν Ἰουδαῖον, ἐρωτήσαντα αὐτὸν περὶ τῆς υγιείας του. Ἐκάμαμε ᾿ς τὰ μάτια γιὰ νὰ σὰς ἰδοῦμε.

— Ἡ γριτοριά ἦταν κομμάτι ζεστή, Λάιβλυ (Lively), ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος, συσπῶν τὰς ὀφρὺς καὶ συνάπτον τὸς βραχίονας.

— Καὶ τῷ ὄντι, ἤκουσα πολλοὺς νὰ παραπονοῦνται συχνὰ δι' αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ ἔμπορος! ἀλλ' ἐκρύωσεν ὅμως ᾿γρήγορα ἀλήθεια ἢ ὄχι;»

Ὁ Φέιγγιν κατένευσε καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σάφρον Χίλλ,

«Εἶναι κάνεις ἐκεῖ κάτω ἀπόψε; ἠρώτησεν.

— Εἰς τοὺς Τρεῖς Χωλοὺς; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε καὶ αὖθις.

«Σταθίητε νὰ σας εἰπῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἔμπορος, πέντε ἔξ ποῦ γνωρίζω· δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ᾔναι καὶ ὁ φίλος σας.

— Ὁ Σάικς δὲν εἶναι, ὑποθέτω; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος, σκυθρωπὸς, ὡσεὶ διεψεύσθησαν αἱ προσδοκίαι του.

— Ἀπὸν, ἀπεκρίνατο ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος κινῶν πονήρως τὴν κεφαλὴν. Ἔχετε τίποτα ἀπόψε ποῦ νὰ κάμνη δι' ἐμέ;

— Ἀπόψε τίποτε, ἀπάντησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀπερχόμενος.

— Πηγαίνετε εἰς τοὺς Τρεῖς Χωλοὺς, Φέιγγιν; ἠρώτησεν ὁ μικρόσωμος ἔμπορος ἀνακαλῶν αὐτόν· σταθίητε, ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ κάμω ἕνα γύρο μαζί σας.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ κατέδειξεν αὐτῷ διὰ χειρονομίας ὅτι προετίμα νὰ ᾔναι μόνος· ἄλλως δὲ ἐπειδὴ ὁ μικρόσωμος ἔμπορος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ εὐκόλως τῆς παιδικῆς ἑδρας, τὸ καπηλεῖον τῶν Τριῶν Χωλῶν ἐστερήθη κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην τοῦ πλεονεκτήματος τῆς παρουσίας τοῦ κυρίου Λάιβλυ· κατὰ τὸ διάστημα ὅπερ ἐχρειάσθη αὐτῷ διὰ νάνεγερθῆ, ὁ Ἰουδαῖος ἐγένετο ἄφαντος. Ὁ κύριος Λάιβλυ ἄφ' οὗ ἐπὶ ματαίῳ ἠγέρθη ἐπὶ ἄκρων ποδῶν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ τον ἴδῃ, ἐχώθη κ' νέου εἰς τὴν στενὴν ἑδραν του, καὶ ἀνταλλάξας πρῶτον μετὰ τινος κυρίας, ἥς τὸ ἐργαστήριον ἔκειτο ἀντικρὺ τοῦ ἰδικοῦ του, νεῦμα ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας ἐκφράζον, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καπνίζει σοβαρῶς.

Οἱ Τρεῖς Χωλοὶ ἢ κοινότερον οἱ Χωλοὶ, ἦν τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο καπηλεῖον, ἐν ᾧ διεδραματίσθη ἡ μεταξὺ τοῦ Σάικς καὶ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ σκηνή, καπηλεῖον γνωστότατον εἰς πάντας τοὺς συγχάζοντας ἐν τῇ συνοικίᾳ. Ὁ Φέιγγιν ἔκαμε νεῦμα γοργὸν εἰς τινὰ καθήμενον ἐν τῷ λογιστηρίῳ τοῦ καπηλείου, ἀνέβη τὴν κλίμακα, καὶ εἰσέδυσεν ἀθορύβως εἰς τὴν αἴθουσαν· ἐκεῖ παρετήρησεν ἀνήσυχος περὶ αὐτόν, ὡς ἀναζητῶν τινά.

Ἡ αἴθουσα ἐφωτίζετο ὑπὸ δύο φανῶν φωταερίου, ὧν ἡ λάμψις δὲν διεκρίνετο ἔξωθεν, ἐπειδὴ τὰ φύλλα τῶν παραθύρων ἦσαν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα, καὶ πρὸ τῶν παραθύρων ἐκρέμαντο πυκνὰ παραπετάσματα. Ἡ ὀροφὴ εἶχεν ἐπίτηδες μαῦρον χρωματισμὸν, ὅπως μὴ ὁ καπνὸς τῶν φανῶν παραβλάπτῃ αὐτόν.

Πυκνότετα νέφη καπνοῦ ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν, ὥστε ὁ εἰσερχόμενος οὐδὲν σχεδὸν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐνίοτε μόνον, ὅταν ἀνοιγομένης τῆς θύρας διέρρευεν ὀλίγος καπνὸς, ἐφαίνοντο ἀλλόχοτος συνάθροισις κεφαλῶν ἐν τῇ αὐτῇ συγχύσει, ἐν ᾗ περιήρχοντο εἰς τὴν ἀκοὴν καὶ αἱ ἐν

τῇ αἰθούσῃ φωναί. Συνειθίζοντες δὲ βαθμηδὸν οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖνο, διέκρινον ἐπὶ τέλους πολυπληθεῖ συναναστροφὴν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, συμπιεζομένων περὶ μακρὰν τράπεζαν εἰς ἥς τὴν ἄκρην ἤδρευε πρόεδρος, κρατῶν ἐν χειρὶ σφύραν ὡς σημεῖον τοῦ ἀξιώματος. Ἐν τινὶ γωνίᾳ ἐκάθητο πρὸ ἐλεεινοῦ κλειδοκμβάλου εἶδος μουσικοῦ ἰόχρου ἐχόντος ῥίνα καὶ ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένον τὸ πρόσωπον ἕνεκα καταρροῆς.

Ὅτε ὁ Φέιγγιν εἰσέδυσεν ἀθορύβως εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ μουσικὸς ἐκεῖνος πλήξας διὰ τῶν δακτύλων τὸ κλειδοκμβάλον ἐν εἰδει προανακρούσματος, ἐπέσυρε γενικὴν κραυγὴν. Οἱ πάντες ἐπεζήτουν νὰ ψαλῇ ἐν ᾄσμα, ὅταν δὲ ὁ θόρυβος κατεσιγάσθη, προσήλθε νεανίας τις ὅπως διασπαράσσας τοὺς θεατὰς, ἄδουσα ἐρωτικὸν τι ᾄσμα ἐκ τεσσάρων στροφῶν ἀποτελούμενον· εἰς τὸ τέλος ἐκάστης, ὁ μουσικὸς ἐπανελάμβανε τὴν ἐπρωδὴν κρούων πάσῃ δυνάμει τὸ κλειδοκμβάλον. Ὅταν ἐτελείωσαν, ὁ πρόεδρος ἔνευσεν εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας· ἀκολουθῶς ὁ τε μουσικὸς καὶ ἡ αἰοδός, ἐκατέρωθεν αὐτοῦ σταθέντες, ἔψαλον διωδίαν, ἣν δι' ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν ἐπεσφράγισαν οἱ παρεστώτες.

Ἀξία παρατηρήσεως ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκεῖναι πρόσωπά τινὰ προεζέχοντα τῶν λοιπῶν. Ἐν τοῖς πρώτοις κατελέγετο ὁ πρόεδρος, ὅστις ἦτο ὁ ἀπόλυτος δεσπότης πάντων ἐκεῖ· ἀνὴρ παράδοξον ἔχων ὄψιν καὶ ἀθλητικὴν κατασκευὴν σώματος, ὅστις ἐν ᾧ ἔψαλον, περιέστρεψε πανταχόθεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐν ᾧ ἐφαίνετο ὅτι ἀφίετο καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἡδονήν, προσεῖχεν εἰς πάντα τὰ γενόμενα καὶ ἤκουε πάντα τὰ λεγόμενα, πράγματι δ' ἐκέκτητο ὀξύτατην ὄρασιν καὶ λεπτοτάτην ἀκοήν. Πλησίον αὐτοῦ ἴσταντο οἱ αἰοδοὶ, μετ' ἀδιαφορίας δεχόμενοι τὰ ἀπευθυνόμενα αὐτοῖς συγχαρητήρια καὶ ἀλληλοδιαδόχως βροφῶντες δωδεκάδα γράμματα, ἅτινα προσέφερον αὐτοῖς οἱ ἐνθουσιωδέστεροι θαυμασταὶ των.

Ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν πάντων τῶν παρευρισκομένων ἀπετυποῦντο τὰ μυσαρβότατα τῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἐφεύκουν τὴν προσοχήν, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν βδελυρίας. Ἐβλέπε τις ἐκεῖ τὸν δόλον, τὴν θηριωδίαν, τὴν μέθην παντὸς βαθμοῦ, ὑπὸ τὴν εἰδεχθεστάτην αὐτῶν ὄψιν. Γυναῖκες, νεάνιδες εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτῶν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας ἐμάρανεν ἡ κλιμακία καὶ ἐμόλυνον ἡ ἀσωτία καὶ τὸ ἐργαλημα, ἀπετέλουν τὸ θλιβερώτατον καὶ ζοφερώτατον μέρος τῆς φρικώδους ἐκείνης εἰκόνης.

Ὁ Φέιγγιν, ὃν οὐδὲν τῶν τοιούτων πραγμάτων συνεκίνηε, ἐπεθεώρει μετὰ ταχύτητος ἀπάσας τὰς φυσιογνωμίας, ἀλλ' ὡς ἐφάνετο δὲν εὑρίσκει τὴν ζητούμενην. Ἐπὶ τέλους ἐπέσυρε τὴν προσοχήν τοῦ προεδρεύοντος, ἐποίησεν αὐτῷ

διὰ τῆς χειρὸς ἀδιόρατον σχεδὸν νεῦμα, καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ἀθορύβως ὡς εἰσῆλθε.

«Τί ἀγαπᾶτε, κύριε Φέιγγιν; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἐξελθὼν παρευθὺς κατόπιν τοῦ Ἰουδαίου. Δὲν θέλετε νὰ μας κάμετε συντροφιά; Ὅλοι θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ, χωρὶς ἀμφιβολίαν.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀνυπομονησίας, καὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ·

«Εἶναι αὐτὸς ἐδῶ;

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ ἕτερος.

— Καὶ κάμμία εἰδήσις διὰ τὸν Μπάρνυ; ἠρώτησεν ὁ Φέιγγιν.

— Κάμμία, ἀπεκρίνατο ὁ κάπηλος τῶν Τριῶν Χωλῶν, διότι ἐκεῖνος ἦτο. Δὲν θὰ τὸ κουνήσῃ ὡς ποῦ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ πρᾶγμα. Νὰ ἦσαι βέβαιος πῶς τοὺς κυνηγοῦν, καὶ ἂν φανῇ, ᾗς τὴν στιγμήν τὸν τσουβάλιασαν.¹ Ὁ Μπάρνυ τὴν ἔχει καλὰ, γιατί' ἄλλοιως θὰ ἐγίνετο λόγος· νὰ σου εἰπῶ, βάζω στοίχημα πῶς ὁ Μπάρνυ τὰ κατὰ φερε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Δὲ ἔλθῃ αὐτὸς ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος, τονίζων ἰδιαιτέρως τὴν λέξιν αὐτός.

— Ὁ Μὼνξ ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κάπηλος μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ.

— Σιωπῇ! εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Ναί.

— Χωρὶς ἄλλο, ἀπεκρίνατο ὁ κάπηλος ἐξαγῶν χρυσοῦν ὠρολόγιον ἐκ τοῦ θυλακίου τῶν περισκελίδων του. Ἐνὸμιζα μάλιστα πῶς θὰ ἔλθῃ ᾗρηγορώτερα· ἂν ἀγαπᾶτε νὰ περιμένετε δέκα λεπτά, θὰ ἦναι...

— Ὅχι, ὄχι, ἔσπευτε νὰ εἴπῃ ὁ Ἰουδαῖος, ὡς ἂν παρὰ τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον ἀνεκουφίσθῃ μὴ συναντήσας αὐτὸ. Βίπέ του πῶς ἦλθα νὰ τον ἴδῶ, καὶ νὰ ἔλθῃ ἀπόψε ᾗς τὸ σπίτι μου. Ὅχι, καλλίτερα αὐριον· ἀφ' οὗ δὲν εἶναι ἐδῶ, εἶναι καὶ αὐριον καιρός.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κάπηλος· δὲν ἔχει ἄλλο τίποτε νὰ τοῦ εἰπῶ;

— Οὔτε λέξιν ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καταβαίνων τὴν κλίμακα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ κάπηλος ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀνακαλῶν αὐτὸν, τί εὐκαιρία παρουσιάζεται νὰ κάμωμε μίαν δουλειά. Ὁ Φίλ Μπάρκερ εἶναι μέσα· εἶναι γενομένος στουπι,² καὶ ἓνα μικρὸ παιδί μπορεῖ νὰ τον στραβώσῃ.³

— Χὰ, χὰ, χὰ, ἀνεκάγχασεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ χάσωμεν μὲ τὸν Μπάρκερ· ἔχει ἀκόμη πολλὰ νὰ κάμῃ προτοῦ νὰ ξεμπερδεύσωμεν τὸν λογαριασμόν του· ὥστε πῆγαινε νὰ εὑρῇς τοὺς συντρόφους σου καὶ εἰπέτους νὰ γλεντήσουν τὴν

ζωὴν τους, ὅσον καιρὸν οἱ ἄλλοι τοὺς τὴν χαρίζουν, χὰ, χὰ, χὰ!»

Ἀνεκάγχασεν ἐπίσης καὶ ὁ κάπηλος, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄμα ὁ Ἰουδαῖος ἔμεινε μόνος, ἡ φυσιογνωμία του ἀνέλαβε τὴν προηγουμένην ἔκφρασιν ἀνησυχίας καὶ ταραχῆς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως ἐπέβη ἐνὸς δίφρου καὶ διέταξε νὰ τον φέρῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βέδναλ Γκρήν. Κατῆλθε δὲ εἰς ἡμίσεος μιλίου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ Σάικς, καὶ διήνυσε πεζὸς τὸν ἐπίλοιπον δρόμον.

«Τώρα, ὑπετονόρυσσε κρούων τὴν θύραν, εἰμεθα ἓνας κ' ἓνας, κόρη μου, καὶ ἂν μαγερεύουν· τίποτε θὰ σε κάμω γρήγορα νὰ το μαρτυρήσῃς ὅσῳ κατεργάρα καὶ ἂν ἦσαι.»

Ἀνῆλθεν ἀθορύβως τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Νάνσυ, χωρὶς νὰ κρούσῃ τὴν θύραν αὐτοῦ. Ἡ νεᾶνις ἐκάθητο μόνη, λυσίκομος, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

«Τὸ ἔχει στουγμένο, ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος ἀδιαφόρως, καὶ ἴσως εἶναι κακοδιάθετος.»

Ἐν ᾧ ἔκαμνε τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ γέρον Ἰουδαῖος ἐστράφη ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν, ὁ δὲ κρότος ἐξήγειρε τῆς νάρκης αὐτῆς τὴν νεανίδα. Εἶδεν ὑπὸδρα τὸν Ἰουδαῖον, ἠρώτησεν ἂν ἦτο κάμμία εἰδήσις, καὶ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων τοῦ Τωβίου Κράκιτ.

Ὅταν ὁ Ἰουδαῖος ἐτελείωσεν, ἡ νεᾶνις ἀνέλαβε τὴν προτέραν στάσιν, στηρίξασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν κεφαλὴν, καὶ οὐδὲ λέξιν ἐξεστόμισε. Ἐσπρωξε μετ' ἀνυπομονησίας τὸν λυχνοστάτην, καὶ ἄπαξ ἢ δις μεταβαλοῦσα θέσιν μετὰ κινήσεως νευρικῆς καὶ σπασμωδικῆς, προσέτριψε τοὺς πόδας εἰς τὸ πάτωμα· ἅπασαι αἱ κινήσεις αὐτῆς περιωρίσθησαν εἰς ταῦτα.

Ἐν σιγῇ δὲ καὶ ὁ Ἰουδαῖος περιέδλεψε περὶ αὐτὸν καὶ παρετήρησεν ὅλα τὰ μέρη τοῦωματίου, ὅπως ἀνακαλύψῃ μὴ τυχὸν ἐπανελθὼν ὁ Σάικς ἐκρούπτετο· εὐχαριστηθεὶς ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν παρατηρήσεων του, ἔβηξε δις ἢ τρίς καὶ ἀπεπειράθη πολλάκις νὰ νοήξῃ ὀμιλίαν. Ἀλλ' ἡ νεᾶνις οὐδὲ κἂν προσέσχεν εἰς αὐτόν· ἐπὶ τέλους ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν, καὶ προστρίβων τὰς χεῖρας ἠρώτησεν αὐτὴν θωπευτικώτατα.

«Ποῦ νομίζεις νὰ ἦναι τώρα ὁ Μπίλ, ἀγαπητή μου;»

Ἡ νεᾶνις ἐφέλλιε διὰ φωνῆς θλιβερᾶς καὶ μόλις καταληπτῆς ὅτι ἡγνόνει· ἐφαίνετο δὲ ὅτι οἱ ὀλολυγμοὶ ἐμπόδιζον αὐτὴν νὰ ὀμιλήσῃ.

«Καὶ τὸ παιδί; ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος προσῆλτων ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως ἀναγνώσῃ ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας τῆς. Τὸ δυσχισμένο τὸ μικρό! Νὰ το πετάξουν εἰς ἓνα λάκκο! Νάνσυ, τί λέγεις δι' αὐτό;

1. Μηχανογραφοῦσαι.

1. Τὸν συνέλαβον καὶ τὸν ἐφυλάκισαν.

2. Μεθυμένος.

3. Ἐξαπατήσῃ.

— Τὸ παιδί! εἶπεν ἐκείνη ἐγείρασα ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, τὸ παιδί εἶναι πολὺ καλλίτερα ἐκεῖ ὅπου εἶναι παρὰ μαζί μας· καὶ φθάνει μόνον νὰ μὴν πάθῃ τίποτε κακὸ ὁ Μπίλ· εὐχομαι νὰποθάνῃ ἐκεῖ ᾗς τὸν λάκκον, κ' ἐκεῖ νὰσπρίσουν τὰ ἄμμοιρα τὰ κόκκαλά του.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος ἐκθαμβος.

— Ναί, ἔτσι καθὼς λέγω, εἶπεν ἡ νεᾶνις παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί. Εἶναι εὐτύχημά μου ὅπου δὲν θά το ἰδῶ πλέον, καὶ θὰ εἰξεύρω πῶς τὰ βάσανά του ἐτελείωσαν. Δὲν θὰ ἤμπορούσα νὰ το ὑποφέρω πλησίον μου· μόνον ἡ ὄψις του μὲ ἔκαμνε νὰ συχαίνωμαι καὶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ σᾶς ὅλους.

— Φτοῦ! ἔκαμνε ὁ Ἑβραῖος περιφρονητικῶς· εἶσαι μεθυσμένη, κόρη μου.

— Ἐγώ! εἶπεν ἐκείνη μετὰ πικρίας· δὲν εἶναι σφάλμα σου βέβαια ἂν δὲν ἦμαι· ἄλλο καλὺτερον δὲν ἤθελες παρὰ νὰ με βλέπῃς πάντα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἐκτὸς ἥσως αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Φαίνεται ὅτι ὁ τρόπος μου σήμερα δὲν εἶναι τῆς ὀρέξεώς σου, ἢ ὅχι;

— Ναί! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος· δὲν εἶναι διόλου τῆς ὀρέξεώς μου.

— Καὶ λοιπὸν, τί ἀγαπᾶτε νὰ κάμω; εἶπεν ἡ νεᾶνις γελῶσα.

— Τί ἀγαπᾷ νὰ κάμῃς! ἀνεκραύγασεν ὁ Ἑβραῖος, ὅν ἡ ἀπροσδόκητος ἐπιμονὴ τῆς νέας καὶ τὰ διάφορα δυσάρεστα συμβάντα τῆς ἐσπέρας ἔφερον εἰς ἀπόγνωσιν· τώρα θὰ ἰδῇς, τί θέλω νὰ κάμῃς· ἄκουσε, στρίγγλα! Ἄκουσε καλὰ ἐμένα, ὅπου μὲ δύο λογάκια ἤμπορῶ νὰ κάμω νὰ στρίψουν τὸ καρύδι τοῦ Σάικς, τόσῳ σίγουρα, ὥς νὰ ἐκρατοῦσα τὸν βοιδόλαιμό του ἀνάμεσα ᾗς τὰ χέρια μου. Ὅταν γυρίσῃ πίσω καὶ δὲν φέρῃ μαζί του τὸ παιδί, ἂν τὸ ἄφισε νὰ φύγῃ, ἂν δὲν μοί το ἀποδώσῃ, ζωντανὸ ἢ νεκρὸ, σκότω- σὲ τον ἀμέσως ἂν βέλῃς νὰ τον κάμῃς νὰ γλυτώσῃ τὴν κρεμάλαν, μόλις πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὴν ἐλπίδα, ἀλλοίως, πιστεύσέ με θὰ ἦναι πολὺ ἄργα.

— Τί θὰ εἰποῦν αὐτά; ἀνεφώνησεν ἀκουσίως ἡ νεᾶνις.

— Τί θὰ εἰποῦν αὐτά; ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν ὡς μαινόμενος, νὰ τί θὰ εἰποῦν. . . ὅταν αὐτὸ τὸ παιδί ἤμποροῦσε νὰ με κάμῃ νὰ κερδήσω ἑκατοντάδες λίρες στερολίνες, εἶναι σωστὸ νὰ χάσω αὐτὴν τὴν περίστασιν, αὐτὸ τὸ βέβαιον κέρδος, ἐξ αἰτίας μερικῶν μεθύσεων, ὅπου ἤμπορῶ ὅ τι ὥρα θέλω νὰ τους κόψω τὸ καταπι- νάρι, καὶ νὰ εἶμαι εἰς τὴν διάκρισιν ἐνὸς λη- στοῦ, ὁ ὁποῖος μόνον ὅπου δὲν θέλει, ἂν θελήσῃ ὅμως ἤμπορεῖ νὰ. . . νὰ. . .»

Ὁ γέρον ἡσθμαίνει καὶ ἀπῆγγειλεν οὐχὶ εὐ- διακρίτως τὴν τελευταίαν φράσιν· παραχρῆμα ὅ- μως ὁ θυμὸς αὐτοῦ κατηνύσθη, καὶ ἡ στάσις του

1. Τὸν λάρυγγα.

μετεβλήθη ὀλοτελῶς. Ἐκεῖνος ὅστις πρὸ μιᾶς ἔτι στιγμῆς ἔκειτο ἐκεῖ, δάκνων τοὺς γρόνθους, μόλις ἀναπνέων, ὡχρίων ἐκ μανίας καὶ ἀγρίως βλέπων, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ συνελ- θὼν εἰς ἑαυτὸν, ἐφοβήθη μήπως ἐπροδόθῃ. Μετὰ βραχεῖαν δὲ σιγὴν ἀπετόλμησε νὰ κυττάξῃ τὴν Νάνσυ, καὶ ἔλαβεν ὀπωσοῦν θάρρος ἰδὼν ὅτι ἐ- κάθητο ἀμέριμνος ἀπαραλλάκτως, ὥς καὶ ὅταν οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

«Νάνσυ, ἀγαπητῇ μου! ὑπετονόησεν ὁ Ἑ- βραῖος διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ φωνῆς· ἔδωκες προσοχὴν εἰς ὅσα εἶπα;

— Μὴ με σκοτίζεις, Φέιγγιν, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, ἐγείρασα νωχελῶς τὴν κεφαλὴν· ἂν ὁ Μπίλ δὲν ἐπέτυχεν αὐτὴν τὴν φορὰν, θὰ ἐπιτύχῃ ἄλλην ἡμέραν· ἔκαμε διὰ σένα ἕως τώρα πολλὰ, καὶ θὰ κάμῃ καὶ ἄλλα ἀκόμη ὅταν ἤμπορέσῃ. Τὰ ἀδύνατα ὅμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ τα κάμῃ· ὡ- στε ἂς παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ κουβέντα.

— Καὶ τὸ παιδί, ἀγαπητῇ μου; εἶπεν ὁ Ἑ- βραῖος προστρίβων τὰς χεῖρας μετὰ πυρετώδους ζωηρότητος.

— Ὅ τι πάθουν οἱ ἄλλοι θὰ πάθῃ καὶ αὐτὸ, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Νάνσυ· σοῦ τὸ λέγω καὶ πάλιν ὅμως ὅτι ἐλπίζω πῶς ἀπέθανε καὶ ἐτε- λείωσαν τὰ βάσανά του πλέον. . . Φθάνει μόνον νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ὁ Μπίλ. Ἀλλ' ἂφ' οὗ ὁ Τόμπυ τὴν ἐγλύτωσε, εἶναι πολὺ πιθανὸν πῶς δὲν ἔπαθε καὶ αὐτὸς τίποτε· διότι ἀξίζει δυὸ ὅσῃν τὸν Τόμπυ.

— Καὶ δι' αὐτὸ ὅπου σοῦ ἔλεγα, ἀγαπητῇ μου; . . . ἠρώτησεν ὁ Ἑβραῖος, βλέπων αὐτὴν ἐταστικῶς.

— Πρέπει νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς καὶ πάλιν, ἂν ἦ- ναι τίποτε ποῦ πρέπει νὰ κάμω, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· καὶ πάλιν εἰς τοιαύτην περιστασιν καλ- λίτερα θὰ κάμῃς νὰ περιμῇς ὡς αὔριον. Με- ἐξύπνησες μίαν στιγμὴν, εἶμαι ὅμως καὶ πάλιν κουρασμένη καὶ λωλωμένη ὡς πρῶτα.»

Ὁ Φέιγγιν ἀπέτεινεν αὐτῇ καὶ ἄλλας ἐρωτή- σεις, ὅπως βεβαιωθῇ ἂν δὲν ἐπωφελήθῃ τῶν ἐκ- μυστηρεῦσεων ἂς ἀσυνέτως ἐποίησεν, ἀλλ' ἐκείνη ἀπεκρίνατο φυσικώτατα καὶ οὐδόλως ἐτάραττον αὐτὴν τὰ ἐταστικά τοῦ Ἑβραίου βλέμματα, ὡ- στε οὗτος ἐβεβαιώθῃ πλέον ὅτι ὀρθῶς ἔκρινεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ νεᾶνις εἶχε κάμει κατὰ- χρῆσιν πνευματωδῶν ποτῶν. Καὶ τῷ ὄντι ἡ Νάνσυ οὐδαμῶς ἦν ἀπηλλαγμένη ἐλαττώματος κοινοῦ πᾶσι τοῖς μαθηταῖς τοῦ Ἑβραίου, ὅπερ παρ' αὐτῷ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ὑπεθάλπετο ἀντὶ νὰ καταστέλληται. Ἡ ἀταξία τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς καὶ δριμεῖα ὀσμὴ γινέβρας κεχυμένης ἐν τῷ δωματίῳ, ὑπεστήριζον τὴν εἰκασίαν ταύτην. Καὶ ὅτε, μετὰ τινά στιγμὴν ζωηρότητος ἐπα- νέπεσεν εἰς τὴν προτέραν νάρκην της, ὅτε μὲν δακρύουσα, ὅτε δὲ κραυγάζουσα «ἐπὶ τέλους, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζώμεθα!» ἢ προφέ-

ρουσα λόγους ἀσυναρτήτους, ὁ κύριος Φείγγιν, ὅστις ἐκέκτητο μεγάλην πείραν τῶν τοιούτων, κατενόησε μετὰ ὑπερμέτρου εὐχαριστήσεως, ὅτι μακρὰν ἀπέειχε τοῦ νὰ συλλάβῃ αὕτη ὑπόνοιάν τινα, περὶ τῶν ὧσων ἐφοβήθη.

Ἦσυχάσας ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἐκ-πληρώσας δὲ τὸν διττὸν σκοπὸν ὃν προσέθετο, νὰ πληροφορήσῃ δηλαδὴ τὴν νεάνίδα περὶ τῶν συμβάντων καὶ νὰ βεβαιωθῇ αὐτοῖς ὁμυασιν ὅτι ὁ Σάικς δὲν ἐπανήλθεν, ὁ κύριος Φείγγιν ἐπανήλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του καταλιπὼν τὴν Νάνσυ, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης στηρίζουσας καὶ εἰς ὕπνον βεθυθισμένην.

Ἦτο περίπου μία ὥρα μετὰ μεσονύκτιον· ἡ νύξ ἦν ζοφερά, τὸ δὲ ψῦχος δριμύτατον, ὥστε ὁ Ἑβραῖος ἔσπευσε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅτι τάχιστα εἰς τὸν οἶκόν του· ὁ ἀποξηράνας τὰς ὁδοὺς ψυχρὸς βορέας ἐφαίνετο ὥσει ἐσάρωσεν ἐπίσης καὶ τοὺς διαβάτας ἐκ τῶν ὁδῶν καθὼς καὶ τὸν κοινορτὸν καὶ τὸν βόρβορον· σχεδὸν οὐδεὶς εὐρίσκετο ἔξω, καὶ οἱ σπάνιοι διαβάται ἔτρεχον ἐν τάχει εἰς τὰς κατοικίας των· ὁ ἄνεμος ἔπνεε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἑβραίου, ὅστις προεχώρει τρέμων καὶ ῥιγῶν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ πνοήν.

Φθάς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἐν ἣ κατώκει, ἤρעuna τὰ θυλάκιά του διὰ νὰ εὔρῃ τὸ κλειδίον, ὅτε αἴφνης παρουσιάσθη ὕπισθεν του ἄνθρωπος τις καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν κατ' ὄνομα ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Α! ἐπεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος, στραφεὶς ζωηρῶς εἶναι; ..

— Ναί, ὑπολαβὼν εἶπεν ἀποτόμως ὁ ἄγνωστος. Δύο ὥραις ἔχω τώρα ποῦ ξεπάγιασα νὰ σε περιμένω· ποῦ ᾗς τὸ διάβολο ἦσουν χωμένος;

— Ἐτρέχα γιὰ ταῖς δουλειαῖς σου, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος βλέπων ἀμηχάνως τὸν ἄγνωστον, καὶ βραδύνων τὸ βῆμα. Γιὰ ταῖς δουλειαῖς σου ὅλη τὴν βραδεῖά.

— Μπᾶ! ἀλήθεια; εἶπεν οὗτος εἰρωνικῶς. Λοιπὸν, ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα;

— Ὅχι πολὺ καλὸν, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐλπίζω πῶς ὅχι καὶ κακόν,» εἶπεν ὁ ἄγνωστος, σταθεὶς, καὶ ἰδὼν ἀνησύχως τὸν Ἑβραῖον.

Ὁ Ἑβραῖος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ποκηθῇ, ὅτε ὁ ἄλλος διακόψας αὐτὸν, διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν πρὸ τῆς ὁποίας ἔφθασαν συνομιλοῦντες, καὶ παρετήρησεν ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδιάλεξίν των ὑπὸ στέγῃν παρὰ εἰς τὸ ὑπαίθριον· ὅτι εἶχε ξεπαγιάσει περιμένων ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καὶ ὅτι ὁ ἄνεμος ἐθέριζε τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Φείγγιν δὲν ἐφαίνετο εὐδιάθετος νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις εἰς τοιαύτην ὥρην καὶ ὑπετονθόρυσεν ὅτι δὲν εἶχε φωτιάν· ἀλλ' ὁ σύντροφός του ἐπαλέαζε τὴν αἵτησιν τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς, ὥστε

ὁ Ἑβραῖος ἀνοίξας τὴν θύραν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ κλείσῃ ἀθορύβως, ἐν ᾧ αὐτὸς ἤναπτε φῶς.

«Κάμνει θεοσκότεινα ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος προχωρήσας βήματά τινα ψηλαφητῇ. Κάμε ᾗ γρήγορα. Δέν μου ἀρέσει τὸ σκοτάδι.

— Κλείσατε τὴν πόρταν,» εἶπεν ὁ Φείγγιν ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ διαδρόμου.

Ἐν ᾧ δὲ ὠμίλει, ἡ θύρα ἐκλείσθη μετὰ θορύβου.

«Δὲν τὴν ἐκλείσα ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, προσπαθὼν νὰ προχωρήσῃ ἐν τῷ σκότει· ἀλλ' ὁ ἄνεμος, ἡ θὰ ἐκλείσθῃ μόνη της· ἄλλοιῶς δὲν γίνεται. Φώτισε ᾗ γρήγορα, ἡ κάπου θὰ ᾗ βγάλω τὸ σβέρκο μου εἰς αὐτὴν τὴν καταραμένην σπηλιά.»

Ὁ Φείγγιν κατήλθεν ἀθορύβως τὴν κλίμακα τοῦ μαγειρείου, καὶ ἐπανήλθε μετὰ μικρὸν μετ' ἀνημμένου κηρίου, ἀφ' οὗ πρότερον ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ Τωβίας Κράκιτ ἐκοιμήτο βαθύτατα ἐν τῇ κάτω αἰθούσῃ, καὶ οἱ μικροὶ λωποδύται ἐν τῷ ἔμπροσθεν δωματίῳ. Ἐνευσεν εἰς τὸν ἄγνωστον νῆκολουθήσῃ αὐτὸν καὶ προεπορεύθῃ.

«Ἡμποροῦμεν νὰ εἰπούμε ἐδῶ τὰ ὀλίγα, ὁποῦ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν μεταξὺ μας, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος ὠθήσας θύραν τινα· θάφισω τὸ φῶς εἰς τὴν σκάλα, ἐπειδὴ εἰς τὰ παράθυρα εἶναι τρύπαις καὶ ἡμπορεῖ νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς οἱ γείτονες. Ἀπὸ ᾗ δῶ!»

Ὁ Ἑβραῖος ἐκυψε, κατέθηκε τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος ἀντικρὺ ἀκριβῶς τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὸ δωμάτιον, ὕπερ ἄλλα ἐπιπλα δὲν εἶχεν ἐκτὸς ἐνὸς θεθραυσμένου καθίσματος καὶ παλαιοῦ τινὸς ἀνακλίντρου, χωρὶς σκέπασμα. Ὁ ξένος ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ κατὰ κόπος, πλησιάζαντος δὲ τοῦ Ἑβραίου τὸ κάθισμα, εὐρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων. Τὸ σκότος δὲν ἦτο βαθύ, διότι ἡ θύρα ἦν ἡμίκλειστος, τὸ δὲ κηρίον ἐπὶ τῆς κλίμακος τεθειμένον, ἔρριπτεν ἀμυδρὰν λάμψιν ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

Συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινα καὶ ἄλλα ταπεινῇ τῇ φωνῇ· ἂν παρευρίσκετό τις μάρτυς τῆς σκηνῆς ἐκείνης, καίτοι ἐκ τῆς συνομιλίας των μόνον λέξις τινὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἤκουεν, εὐκόλως ὅμως θὰ κατενόει ὅτι ὁ Φείγγιν ἐφαίνετο δικαιολογούμενος κατὰ τινων παρατηρήσεων τοῦ ξένου, καὶ ὅτι οὗτος ἦν σφόδρα ἡρεθισμένος. Συνομιλοῦν οὕτως ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας, ὅτε ὁ Μὼνξ (διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου προσηγόρευσε πολλάκις ὁ Ἑβραῖος τὸν ξένον κατὰ τὴν συνδιάλεξιν), εἶπεν ὑψώσας μικρὸν τὴν φωνήν·

«Σὰς ἐπαναλαμβάνω πῶς αὐτὸ ἦτο ἀνόητον καὶ δὲν εἶχε τὸν τόπον του. Διατί νὰ μὴν τον κρατήσῃς ἐδῶ μαζὶ με τοὺς ἄλλους; Διατί νὰ μὴν τον κάμῃς ἀμέσως κακοῦθῃ μοσχομάγκαν;

— Ἀλλ' ἀκούσατέ με λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος, ἀνυψὼν τοὺς ὤμους.

— Μὴν 'πᾶς νά μου εἰπῇς πῶς δὲν εἰμποροῦ-
ν νά το κάμῃς αὐτό, ἂν ᾔθελες! παρετήρησεν
Μῶνξ μετὰ δυσαρρεσκείας. Μήπως δὲν το κα-
τῶρθες τόσαις φοραῖς γιὰ τὰ ἄλλα παιδιὰ;
Εἰν τὸ πολὺ πολὺ εἶχες ἓνα χρόνον ὑπομονή,
δὲν θὰ κατῶρθωνες νά τον κάμῃς νά καταδικα-
σθῇ εἰς ἐξορίαν, ἴσως καὶ διὰ βίου;

— Καὶ ποῖον θὰ ὠφελοῦσε αὐτό; ἀγαπητέ
μου, ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐμὲ, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ.

— Ἄλλ' ὄχι καὶ ἐμὲ, παρετήρησεν ὁ Ἑβραῖος
μετὰ ταπεινότητος· ἤμποροῦσε νά μου χρησι-
μίσῃ. Ὅταν διὰ μίαν ὑπόθεσιν ἐνδιαφέρονται
δύο μέρη, τὸ δίκαιον εἶναι νά συμβουλευεταί
ἀνείς τὰ συμφέροντα καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλ-
λου. Δὲν εἶναι ἔτσι, καλέ μου φίλε;

— Ἔ, ὕστερα; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ ἀποτόμως.

— Εἶδα πῶς δὲν ἦταν εὐκολο νά τον συνει-
σῶς 'ς τὴν τέχνη, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἑ-
βραῖος· δὲν ὁμοιάζε καθόλου μὲ τὰ ἄλλα παι-
διὰ, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

— Ὅχι, ποῦ νά πάρῃ ἡ ὀργή! ὑπετονθόρυ-
σεν ὁ Μῶνξ· ἀλλέως θὰ ἦτον πρὸ πολλοῦ γενο-
μένος κλέπτης.

— Δὲν εἶχα κἀνένα μέσον 'ς τὸ χέρι διὰ νά
τον καταφέρω, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος παρατηρῶν ἀνη-
λώς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἄλλου. Δὲν ἐπι-
βῆ ποτὲ εἰς τὸ δόκανον, καὶ δὲν εἶχα τρόπον
νά τον φοβίσω, ὅπως κάνομεν πάντα εἰς τὴν
ὀρχή· ἀλλέως χάνομεν ὅλους μας τοὺς κόπους.
Νί ἔπρεπε νά κάμω; Νά τον στείλω εἰς τὸν
πρόμο μαζί μὲ τὸν Ἀπκνωλαδιᾶν καὶ μὲ τὸν
Σάβρυ; τὴν ἐπάθαμε καλὰ τὴν πρώτη φορά,
ἀγαπητέ μου· ἔτρεμα γιὰ ὅλους μας.

— Δὲν εἶναι σφάλμα ἰδικόν μου αὐτό, παρε-
τήρησεν ὁ Μῶνξ.

— Ὅχι, ὄχι, φίλε μου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ
Ἑβραῖος· καὶ δὲν ἔχω κἀνένα παράπονο, ἐπειδὴ
δὲν συνέβαινεν αὐτῇ, δὲν θὰ ἐτύχαιεν ἡ εὐ-
καιρία νά δώσῃτε προσοχὴν εἰς αὐτὸ τὸ παιδί,
καὶ δὲν θὰ ἀνεκαλύπτετε ὅτι ἦταν αὐτὸ ὅπου
ἐζητούσατε. Πρὸς χάριν ἰδικήν σας τὸ ἔπιασα
διὰ μέσου τῆς Νάνσυ καὶ τώρα αὐτὴ εἶναι ποῦ
παίρνει πάντα τὸ μέρος του.

— Καὶ τί κάθεσαι; Δέν την πνίγεις! εἶπεν
ὁ Μῶνξ μετ' ἀνυπομονησίας.

— Δέν εἶναι κατ'ἀλληλος ὁ καιρὸς, ἀγαπητέ
μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος μειδιῶν, καὶ ἔπειτα
αὐτοῦ τοῦ εἵδους τῆς δουλειᾶς δὲν τῆς κατα-
πίνομεν, ἀλλέως μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν
θὰ το ἔκαμνα κάμμειαν ἀπὸ αὐταῖς ταῖς ἡμέ-
ραις· ὅμως γνωρίζω πολὺ καλὰ αὐτοῦ τοῦ εἴ-
δους τὰ κορίτσια· ἔννοια σου, Μῶνξ. Μόλις ἀρ-
χίσαι νά του ἀρέσῃ τὸ παιδιοῦ εἰς αὐτὴν τὴν
δουλειά, καὶ αὐτὴ δὲν θὰ δίνη πλεόν ἓνα παρὰ!
Θέλετε νά γίνῃ κλέφτης· ἐάν ᾔῃαι ζωντανὸς, σοῦ
ὑπόσχομαι νά τον κάμω τέλειον, καὶ ἂν... ἂν...

προσέθηκεν ὁ Ἑβραῖος, πλησιάζων ἔτι μάλλον
τὸν Μῶνξ... αὐτὸ δὲν εἶναι πιθανόν· ἀλλὰ τέ-
λος πάντων, διὰ νά ὑποθέσωμεν καὶ τὸ χειρότε-
ρον ὅπου ἤμπορεῖ νά συμβῇ... ἂν ἀπέθανε...

— Δέν θὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, εἶπε διακόψας
αὐτὸν ἀγρίως ὁ Μῶνξ, σφίγγων μὲ τρέμουσαν
χεῖρα τὸν βραχίονα τοῦ Ἑβραίου. Βάλε το καλὰ
εἰς τὸν νοῦ σου, Φείγγιν, ἐγὼ δὲν πταίω καθό-
λου δι' αὐτό. Τὰ πάντα ἐκτὸς τοῦ θανάτου σᾶς
εἶπα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Δέν θέλω νά χύσω αἷμα,
αὐτὸ ἀνακαλύπτειται πάντοτε καὶ ἔπειτα δὲν σε
ἀφίνουν ἡσυχον καὶ τὰ φαντάσματα. Ἄν ἐσκο-
τώθῃ δὲν εἶναι λᾶθος ἰδικόν μου, ἀκούεις! Κα-
ταραμένη νά ᾔῃαι αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη τρύπα
σας! Τί εἶναι αὐτό;

— Τί πράγμα; ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος περι-
πτυσάμενος τὸ σῶμα τοῦ Μῶνξ πεσόντος περι-
δεοῦς κατὰ γῆς. Ποῦ; τί εἶναι;

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ! ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, δεικνύων
διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ἀπέναντι τοῖχον. Ὁ ἴ-
σκιος... Εἶδα τὸν ἴσκιον μιᾶς γυναικὸς μὲ ἓνα
σάλι καὶ ἓνα καπελλίνο νά περάσῃ 'σάν ἀστραπὴ
ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Ὁ Ἰουδαῖος ἀφῆκε τὸν Μῶνξ, ἀμφοτέροι δὲ
ἐξώρμησαν ἐν σπουδῇ ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Τὸ
κηρίον, οὗ τὸ φῶς ἐκινεῖτο ὑπὸ βέβρυγτος ἀνέμου,
εὐρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου τὸ ἀπέθη-
καν, καὶ δι' αὐτοῦ εἶδον ὅτι οὐδεὶς εὐρίσκετο εἰς
τὴν κλίμακα, καὶ παρετήρησαν τὰ πρόσωπα ἄλ-
λήλων ὠχρότατα ἐκ τοῦ τρόμου. Ἡκροάσθησαν
μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ βαθυτάτῃ σιγῇ ἐπεκράτει
καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν.

«Θὰ τὸ εἶδες εἰς τῶναιρόν σου! εἶπεν ὁ Ἑ-
βραῖος λαβὼν τὸ φῶς καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν
σύντροφόν του.

— Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι τὴν εἶδα! ἀπε-
κρίνατο ὁ Μῶνξ, τρέμων ὅλος. Ἐσκυπτε πρὸς τὰ
ἐμπρὸς ὅταν τὴν παρετήρησα καὶ ὅταν ὠμίλησα
ἐξηφανίσθη.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐκύτταξε μετὰ περιφρονήσεως τὸ
πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Μῶνξ, εἶπεν αὐτῷ νά
τον ἀκολουθήσῃ ἂν ᾔθελε καὶ ἀνέβῃ τὴν κλί-
μακα. Περιεργάσθησαν ὅλα τὰ δωμάτια· ὅλα ἦ-
σαν ψυχρά, γυμνά καὶ ἔρημα· κατέβησαν εἰς τὸν
διάδρομον καὶ ἀκολουθῶντες εἰς τὸ ὑπόγειον· οἱ
πρασινοποὶ τοῖχοι ἦσαν νοτισμένοι ἐκ τῆς ὑγρα-
σίας, τὰ ἔγχνη δὲ γυμνοκοχλιῶν ἀπήστραπτον
εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου, ἀλλὰ πανταχοῦ ἐπεκρά-
τει σιγὴ νεκρική.

«Τί στοχάζεσθε τώρα, ἀγαπητέ μου; εἶπεν
ὁ Ἑβραῖος, ὅταν ἀνῆλθον εἰς τὸν διάδρομον. Ἐκ-
κτὸς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ γεννητὴ εἰς
τὸ 'σπίτι, παρὰ μόνον ὁ Τῶμπυ καὶ τὰ παιδιὰ,
καὶ αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Ἰδὲς
καλλίτερα μόνος σου!»

Καὶ πρὸς πίστωσιν τῶν λόγων του, ὁ Ἑβραῖος
ἐξήγαγε δύο κλειδιά τοῦ θυλακίου του, καὶ προς-

έθηκεν ὅτι ἵνα ἀποφύγῃ πᾶσαν ἐκ μέρους αὐτῶν ἀδιακρισίαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνδιαλέξεως, εἶχε κλειδῶσει ὅλους.

Αἱ ἀθροαὶ αὗται ἀποδείξεις ἐνεθάρρουν αὐτόν· αἱ διαθεβαιώσεις του βαθμηδὸν ἐλέγοντο μετ' ὀλιγωτέρως θετικότητος, καθ' ὅσον προέβαινον αἱ ἔρευναι ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐπὶ τέλους, γελάσας διὰ τὸν τρόπον του, διεκήρυξεν ὅτι προφανῶς ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας του· ἤρνηθη ὅμως νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπείσαν συνουσίαν, ἐνθυμηθεὶς αἰφνης ὅτι ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐπὶ τούτοις, οἱ δύο ἀξιάγαστοι ἐκείνοι ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων.

Ἔπειτα συνέχεια.

**Π

Γνωμίαι καὶ σκέψεις ἡθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

37.

Ἐξ ὑπερηφανείας μᾶλλον ἢ ἐξ ἀγαθότητος κατακρίνομεν τοὺς ἁμαρτάνοντας· νοουθετοῦμεν δὲ αὐτοὺς, οὐχὶ πρὸς διόρθωσιν αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως πείσωμεν αὐτοὺς ὅτι ἡμεῖς πόρρω τῆς ἁμαρτίας ἀπέχομεν.

38.

Ὑποσχόμεθα ἐπὶ τῇ βάσει ἐλπίδων, τηροῦμεν δὲ τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν, ὑπὸ φόβων ἐπηρεαζόμενοι.

39.

Τὸ συμφέρον παντοίας λαλεῖ γλώσσας, μυστήρια δὲ ὑποκρίνεται πρόσωπα, καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ ἀφιλοκερδοῦς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

6.

Ἡ γνωστὴ γελοιογραφικὴ ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου Punch ἐδημοσίευεν ἐσχάτως στίχους τινὰς περὶ Ἑλλάδος, ὧν ἡ μετάφρασις ἀπεστάλη ἡμῖν ὑπὸ λογίου συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας :

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει παρελθόν, ὡς τὸ γνωρίζει ὅλη ἡ γῆ.
Ἐχει καὶ μέλλον ἡ Ἑλλὰς· ὁ Βηκονσφίλδ τ' ὁμολογεῖ.
Πλὴν θέλει, πλὴν τοῦ μέλλοντος καὶ παρελθόντος, καὶ παρὸν
Ὀλίγον· Κρήτην, Ἡπειρον, ... Ἀὖ τὸν καλὸν τῆς τὸν καιρὸν.

7.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον :

— Δὲν ἠξέρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τίνος τῶν δύο μας ἐπῆρε ἡ κόρη μας τὴν κακὴν γλώσσαν ποῦ ἔχει. Βεβαιῶς δὲν τὴν ἐπῆρε ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ σύζυγος πρὸς τὴν σύζυγον :

— Χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ ἔχεις ἀκόμη τὴν ἰδικήν σου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ ἄνθρωπος σιγᾷ πολλάκις, σκυθρωπάζει, καὶ ἀναμνησθεῖται τοῦ παρελθόντος· διότι τὸ παρελθὸν εἶνε ἡ κυρία τῆς ψυχῆς του πατρὶς, καὶ ποθεῖ νοσταλγῶν τὰ αἰσθήματα, ὅσα, καὶ τοὶ ἀλγεῖνᾶ, συνεκίνησαν ἄλλοτε τὴν ψυχὴν του. (Ἑρρίκος Ἀϊνε).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Χάριν τῶν περιέργων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ μάθωσι τίνες τῶν ἀνθρώπων εἶνε μᾶλλον φιλόκαπνοι, ἀνατυποῦμεν τοὺς ἐπομένους ἀριθμοὺς, δηλοῦντας τὴν κατὰ μέσον ὅρον ἐτησίαν κατανάλωσιν ὑπ' ἐνὸς ἀνθρώπου ἐν τοῖς διαφόροις ἔθνεσι. Καὶ δὴ ἐν Αὐστρίᾳ 4 χιλιόγραμμον καὶ 48 γρ· ἐν Οὐγγαρίᾳ 0,87· ἐν Γαλλίᾳ 0,89· ἐν Ἰταλίᾳ 0,708· ἐν Γερμανίᾳ 1,83· ἐν Ἀγγλίᾳ 0,690· ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 4,600. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ Γερμανία καὶ αἱ Ἡνωμέναις Πολιτεῖαι κατέχουσι τὸν πρῶτον τόπον. Ἐὰν δὲ τις ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ὑπολογίσῃ καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι κατανάλωσιν, πιθανώτατα ἤθελεν εὐρεῖ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔχει τοῦλάχιστον τὰ δευτερεῖα, καθ' ὅσον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ πυκνοῦ πληθους τῶν ἐν Ἀθήναις καπνοπωλείων.

Τὸ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τεμάχιον σιδήρου εἶνε πρᾶγμα κινδυνώδες· σιδήρου καὶ δυσθεράπευτον λίαν. Ἀγγλος τις σιδηρουργὸς ἐν ᾧ ἐσφυρηλάτει ἐπὶ τοῦ ἄκμονος τεμάχιον σιδήρου, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν του μόριόν τι τοῦ μετάλλου τούτου· φόβος δὲ ὑπῆρχε μήπως πάθῃ ὁ ὀφθαλμός. Οἱ ἱατροὶ ποιήσαντες συμβούλιον ἀπεφάνθησαν ὅτι οἰαδήποτε ἐγχειρίσις εἶνε ἀδύνατος. Ἐν τῇ γενικῇ δὲ πάντων ἀμηχανίᾳ καὶ ἀπορίᾳ ἱατρός τις προέτεινε νὰ κρατήσωσι πρὸ τοῦ πάσχοντος ὀφθαλμοῦ τεμάχιον σιδήρου ἰσχυρῶς μαγνητισμένον. Τούτου δὲ γενομένου ἅμα ὡς ἀπείχεν ὁ μαγνήτης ὑποχιλιόμετρά τινα ἀπὸ τοῦ κρυσταλλώδους, τὸ μόριον τοῦ σιδήρου ἐξῆλθεν ἐκείθεν ὅθεν εἶχεν εἰσδύσει, φερόμενον πρὸς τὸν μαγνήτην, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κερατοειδοῦς· τότε δὲ πλεόν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐξαχθῇ ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Νέα αὕτη καὶ ἐπιτυχὴς ἐφαρμογὴ τοῦ μαγνήτου εἰς τὴν χειρουργικὴν.

Ἐν τῇ σελίδι τῶν Ἀγγελιῶν τῆς Βελγικῆς Ἀνεξαρτησίας εἶδομεν ἐσχάτως νέου εἰδους ἀγγελίαν πρὸς ἀναζήτησιν φυγοδικούντος ἀνθρώπου. Εἶχε δὲ αὕτη ὡς ἐξῆς·

« Δεκακισχίλια φράγκα θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν ὅστις ἀνακαλύψῃ καὶ συλλάβῃ τὸν βέλγον Αἰμύλιον Δεγροῦιττερς. »

Ὑπὸ τὰς λέξεις δὲ ταύτας ὑπῆρχεν ἡ εἰκὼν τοῦ ζητουμένου καὶ ἡ τῆς γυναίκης του, ἧτις ἐφυγε καὶ αὕτη παρακολουθήσασα τὸν ἄνδρα τῆς.

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ πρῆξιμον καὶ ὁ πόνος ὁ προερχόμενος ἐκ κεντήματος μελίσσης ἢ σφιγκτός, εὐκόλως διαλύεται, ἐὰν ἐπιτεθῇ πάραυτα ἐπὶ τοῦ προσβληθέντος μέλους—μετὰ προηγουμένην ἐξαγωγὴν τοῦ κέντρου τοῦ ἐντόμου—ἡμισυ κρομμύου, εἰς δύο μέρη κεκομμένον.